

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **Mgr. J. K.**, zastoupené JUDr. Ing. Martinem Dirhanem, advokátem se sídlem Chvalova 1696/10, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2017, čj. JMK 56320/2017, sp. zn. S-JMK 40149/2017/OD/Př, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2019, čj. 30 A 138/2017-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně je provozovatelkou vozidla, jehož řidič či řidička dne 14. 5. 2016 porušili pravidla silničního provozu tím, že překročili nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci Holasice (50 km/h) o 8 km/h. Městský úřad Židlochovice proto žalobkyni uznal vinnou ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), pro porušení § 10 odst. 3 a § 18 odst. 4 tohoto zákona a uložil jí pokutu 1 500 Kč. Žalobkyně podala proti rozhodnutí městského úřadu ze dne 25. 1. 2017 odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 13. 4. 2017 uvedeným v záhlaví.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou Krajský soud v Brně rovněž zamítl.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Podle stěžovatelky je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, neboť se

krajský soud nevypořádal s námitkou, že stěžovatelka svým jednáním nenaplnila materiální znak skutkové podstaty přestupku. Krajský soud se nezabýval ani stěžovatelčinou argumentací, že stacionární radary v obci slouží především k naplnění obecního rozpočtu.

[4] Stěžovatelka dále namítá, že městská policie nemá zmocnění k oznamování přestupků. Záznam z kamerového systému, který provozuje Městská policie Židlochovice, byl získán v rozporu se zákonem, neměl být proto použit v přestupkovém řízení. Tyto závěry stěžovatelka dovodila ze znění § 1 odst. 1 a § 24b odst. 1 zákona č. 533/1991 Sb., o obecní policii, § 79a a § 124 zákona o silničním provozu a § 73 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

[5] Stěžovatelka tvrdí, že se od počátku správního řízení snažila prokázat dopravní nehodu v čase spáchání přestupku, k čemuž navrhovala provést důkazy fotodokumentací a výslechem svědka. Správní orgány i soud však odmítly provést navržené důkazy a nezjistily řádně skutkový stav věci. Krajský soud neprávem upřednostnil argumentaci a důkazy žalovaného.

[6] Žalovaný se ztotožňuje se závěry krajského soudu a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] NSS se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu a dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu touto vadou netrpí. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami. Stěžovatelka naproti tomu v žalobě vůbec nenamítala, že nebyl naplněn materiální znak skutkové podstaty přestupku (dříve správního deliktu), to tvrdí až v kasační stížnosti. V replice k vyjádření žalovaného sice „připomněla“, že nejvyšší dovolená rychlost „měla být překročena o pouhých 8 km/h na rovném přehledném úseku s minimálním pohybem chodců v tu denní dobu“ a citovala k tomu rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, učinila tak však v nepřiliš srozumitelné polemice s vyjádřením žalovaného, nikoli s napadeným rozhodnutím. Krajský soud tedy nepochybil, když se k této části argumentace nijak nevyjadřoval. NSS souhlasí s krajským soudem, že ani stěžovatelčiny obecné úvahy o motivaci správních orgánů ke stíhání dopravních přestupků vyjádřené v replice nejsou žalobními námitkami; reakce krajského soudu na ně v bodě 29 je tak adekvátní.

[9] Stěžovatelka dále namítá, že městská policie je oprávněna měřit rychlost vozidel výhradně na místech určených Policií ČR pouze v souvislosti s příkazním řízením na místě a pouze ve vztahu k některým skutkovým podstatám přestupků. Podle stěžovatelky je vyloučeno, aby městská policie pořídila kamerový záznam pro účely dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích a neztotožnila řidiče motorového vozidla bezprostředně po spáchání skutku, který vykazuje znaky přestupku. Městská policie podle stěžovatelky ani nemá zmocnění k oznamování přestupků.

[10] NSS stěžovatelčině námitce nepřisvědčil. Podle § 79a zákona o silničním provozu je obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu

pokračování

na pozemních komunikacích, tuto činnost vykonává na místech určených policií a postupuje přitom v součinnosti s policií. Podle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je *obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.*

[11] Stěžovatelka byla potrestána za správní delikt provozovatelky vozidla, nikoli za přestupek spáchaný fyzickou osobou při řízení vozidla. Za správní delikt provozovatele vozidla odpovídá fyzická osoba, pokud bylo porušení pravidel *zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích* [§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu v tehdy účinném znění]. Podmínkou použití *automatického technického prostředku bez obsluhy* je „*skutečnost, že identita řidiče v daném okamžiku není zjištělná, to znamená, že na kontrolovaném místě není zřízeno kontrolní stanoviště a kontrolované vozidlo není zastavováno a jeho řidič zjištěn*“ (srov. bod 57 rozsudku ze dne 31. 5. 2018, čj. 9 As 213/2017-37). Městská policie změřila rychlost stěžovatelčina vozidla na místě k tomu určeném policií (viz Schválení úseku pro stacionární měření rychlosti MP Židlochovice, které je součástí správního spisu), zjevně při tom dohlížela na bezpečnost dopravního provozu. Následně oznámila podezření ze spáchání přestupku neznámým pachatelem městskému úřadu v souladu s § 10 odst. 2 zákona o obecní policii, podle něhož je strážník obecní policie *povinen oznámit příslušnému orgánu podezření, že byl spáchán přestupek nebo jiný správní delikt, jehož projednání patří do působnosti tohoto orgánu.* K tomuto oznámení přiložila v souladu s § 10 odst. 3 zákona o obecní policii záznam z měření obsahující též fotografii stěžovatelčina vozidla, který pořídila v souladu s § 24b odst. 1 zákona o obecní policii. Stěžovatelčiny úvahy jsou proto mimoběžné.

[12] NSS shledal nedůvodnou i poslední stěžovatelčinu námitku, podle níž žalovaný i krajský soud nedostatečně prověřili její tvrzení o dopravní nehodě. Stěžovatelka s tímto tvrzením přišla až v odvolání. Uvedla, že se vozidlo srazilo s pomalu jedoucím vozidlem, a navrhovala, aby správní orgán provedl výslech svědka dopravní nehody pana Bc. L. K. a dále listinných důkazů a fotografii při nehodě poškozeného vozidla. Stěžovatelka však žádné listiny, fotografie ani jiné důkazy na podporu svého tvrzení nepředložila ani žalovanému, ani soudu. Na fotografiích obecní policie v záznamu z měření se nachází pouze stěžovatelčino auto. NSS souhlasí s žalovaným i s krajským soudem, že správní orgány naproti tomu shromáždily dostatek důkazů svědčících o tom, že stěžovatelka správní delikt spáchala. Stěžovatelčino tvrzení o dopravní nehodě je nepodložené a nevěrohodné a žalovaný za této situace nemusel provádět navrhovaný výslech svědka. O účelovosti stěžovatelčiných tvrzení svědčí také to, že se stěžovatelka na jedné straně snaží zpochybnit splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu, podle níž fyzická osoba odpovídá za správní delikt, pokud porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu, zároveň se však v kasační stížnosti pokouší zpochybnit též naplnění materiální stránky deliktu spočívající ve společenské škodlivosti a nebezpečnosti jejího jednání.

[13] Stěžovatelčiny námitky nebyly důvodné, NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[14] Stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu